

ROMANA

Catherine Spencer

Karácsony, csillogás, Párizs

Jessica Hart

Oda-vissza boldogság

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© *Spencer Books Limited, 2007 – Vinton Kiadó Kft., 2020*

A ROMANA 705. eredeti címe: *The Italian Billionaire's Christmas Miracle*
(Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• *Magyarra fordította:* Várnai Péter

© *Jessica Hart, 2007 – Vinton Kiadó Kft., 2020*

A ROMANA 706. eredeti címe: *Outback Boss, City Bride*
(Harlequin Mills & Boon, Romance)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2009)

• *Magyarra fordította:* Patakiné Kovács Veronika

Nyomtatásban megjelent: a ROMANA 705-706. számában, 2020

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-173-4

• *Kép:* Shutterstock

A Romana a Vinton Kiadó Kft. időszaki kiadványa.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2020

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Műszaki vezető:* Sárai Szabó Mária

• *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail-cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Catherine Spencer

Karácsony, csillogás, Párizs

1. FEJEZET

Domenico általában nem foglalkozott a turistákkal, mert a szőlőtermesztés egyáltalán nem érdekelte őket, csak bort akartak inni. Egy látogatócsoporthoz a szőlészet kötelező megtekintése után ma reggel is célirányosan a borkóstolás helyszínére felé vette az irányt, egyetlen nő kivételével, aki Domenico nagybátyja, Bruno mellett maradt, és kérdésekkel bombázta.

Bruno elég tapasztalt volt ahhoz, hogy minden szokványos kérdést meg tudjon válaszolni, a látogatókkal azonban csak ritkán bocsátkozott hosszabb beszélgetésbe. Viszont most láthatóan élvezte, ami annyira meglepő volt, hogy Domenicót megállásra készítette.

A nő a húszas évei közepén járhatott, magas és vékony volt, de egyáltalán nem feltűnő jelenség. Csak mostanában érkezhetett Szardíniára, erről árulkodott, hogy világos bőre kissé leégett. Ha a nyaralása hátralévő idején nem akar napszúrással kínlódni, a fejére is tennie kellene valamit.

Bruno is ugyanerre gondolhatott, mert egy nagy leanderbokor árnyékában álló padhoz kísértette a látogatót. Domenicóban kíváncsiság ébredt, és közelebb sétált, hogy hallja a beszélgetésüket. A nagybátyja észrevette, és odaintette.

– Itt van, akivel beszélnie kell – mondta aztán az érdeklődő nőnek. – Az unokaöcsém sokkal jobban beszél angolul, mint én, és amit ő nem tud a szőlészetéről, azt nem is érdemes tudni.

– A bácsikám már megint túloz – felelte Domenico mosolyogva. – Engedje meg, hogy bemutatkozzam, *signorina* – mondta, és amikor a látogatóra nézett, egy pillanatig olyan érzése támadt, mintha megállt volna az idő.

A nő valóban nem volt klasszikus szépség. Egyszerű öltözéket viselt: térdig érő farmerszoknyát, fehér pamutblúzt és lapos sarkú szandált. A csípője szinte már fiúsan keskeny, a melle kicsi. Egészen más, mint a rámenős és telt idomú Ortensia Constanza. Olyan nő, aki felett átsiklana egy férfi pillantása, ha a nagy, szürke szeme nem lenne olyan gyönyörű. Könnyű lenne elveszni a tekintetében, gondolta Domenico, de sietve összeszedte magát.

– Domenico Silvaggio d’Avalos vagyok. Miben lehetek a segítségére?

A nő kecsesen felkelt a padról, és kezét nyújtott.

– Arlene Russell – mutatkozott be, és a hangja nagyon kellemes volt. – Szeretnék feltenni önnek néhány kérdést, ha fél órára igénybe vehetem az idejét.

– Érdeklő a szőlőtermesztés?

– Ennél többről van szó. – Arlene szomorúan elmosolyodott. – Nemrégiben egy szőlőbirtok tulajdonosa lettem. Rossz állapotban van, és jól jönne néhány tanács.

– Ugye nem gondolja komolyan, *signorina*, hogy ez néhány szóval megoldható?

– Tudom, hogy nem, de valahogy csak el kell kezdenem.

– Szánj egy órát a lányra! – szólt közbe Bruno szárdul, a sziget nyelvén. – Ő információkra szomjazik, nem borra, mint itt mindenki más.

– Nem érek rá.

– Dehogynem! Hívd meg ebédre!

Arlene tekintete ide-oda járt a két férfi között. A beszélgetésüket nem értette, azt viszont látta, hogy Domenico arckifejezése megváltozott.

– Elnézését kérem, Signor Silvaggio d’Avalos. Meggondolatlan voltam, és túl sokat kértem magától – mondta Arlene csalódottan, aztán Brunohoz fordult: – Köszönöm az idejét, *signore*. Nagyon kedves és segítőkész volt.

Velem ellentétben, aki faragatlan tuskóként viselkedtem, gondolta Domenico, és egyszeriben elpárolgott a haragja.

– Véletlenül van szabad félórám a délutáni programjaim előtt – mondta, és ő maga is meglepődött a szavain. – Azt viszont nem ígérhetem, hogy ennyi idő alatt az összes kérdését meg tudom válaszolni.

Arlene-t nem tévesztette meg a hirtelen jött készségesség.

– Semmi baj, *signore* – mondta, aztán felvette a padról a fényképezőgépét és a jegyzetfüzetét. – Világosan az értésemre adta, hogy fontosabb dolga is akad.

– Ennem azért kell – felelte Domenico, és végignézett a fiatal nőn. – És magának is. Azt javaslom, üssünk két legyet egy csapásra.

– Hát jó. Köszönöm szépen – válaszolta Arlene a büszkeségét félretéve.

Domenico a dzsipjéhez vezette, amely a magas kapu mellett állt. Nemsokára azon át viszik majd be préselésre a szőlőt.

– Hová megyünk? – kérdezte Arlene.

– A házamhoz. Úgy öt kilométerre van innen, a tengerparton.

– Azt hittem, a szőlészeti bisztrójában ebédelünk.

– Ott a turisták esznek.

– Én is az vagyok.

Domenico beindította a motort, és sebességbe kapcsolt.

– Nem, *signorina*. Maga ma az én vendégem.

Egy turistáknak készült prospektusban Arlene azt olvasta, hogy Silvaggio d'Avalos szőlőbirtoka három nemzedék óta a család tulajdona, és egész Szardínián a legjobbak közé tartozik, annak köszönhetően, hogy kedvező helyen, a sziget északi végében fekszik. Arlene ezért nem is lepődött meg azon, hogy a kovácsoltvas kapun, amelyen áthajtottak, művészi címer díszelgett. Nem is várt mást egy olyan szőlészettől, amelynek borkóstoló helyisége, boltja és kerti bisztrója is van.

Miközben Domenico még egy kapun áthajtott, aztán pedig egy hosszú, kanyargós úton vezetett tovább, Arlene-nek uralkodnia kellett magán, hogy ne tátsa el a száját a dombon álló épület láttán. Az, amit a férfi a házának nevezett, inkább palota volt. A többi épülettől távolabb állt, és fantasztikus park vette körül. A telek egyik oldala a Costa Smeralda, Szardínia turistaparadicsoma felé lejtett, a másik oldalán pedig kiterjedt szőlőültetvények terültek el.

Domenico egy fedett verandára kalauzolta Arlene-t. Alattuk a tenger olyan zöld színben csillogott, mint a smaragd, amelyről a partszakasz a nevét kapta. A férfi egy kényelmes párnákkal ellátott ülőgarnitúrára mutatott.

– Foglaljon helyet, és bocsásson meg nekem egy pillanatra, amíg az ebéddel foglalkozom.

– Miattam igazán ne fáradjon! – tiltakozott Arlene.

A férfi mosolyogva felvette a házi telefont.

– Nem fáradtság. Csak szólok, hogy még egy adagot hozzanak a főépületből.

Butaság volt, hogy azt hittem, ez a férfi eltűnik a konyhában, kötényt köt, és maga készít válogatott finomságokat, gondolta Arlene. Nem csoda persze, hogy összezavarodott, mert Domenico Silvaggio d'Avalos igazán jóképű...

A férfi hamar befejezte a telefonálást, aztán az ülőgarnitúra mellett elhelyezett kis bárhoz lépett.

– Mit inna?

– Valami hideget – felelte Arlene, és legyezni kezdte magát, mert forróság öntötte el, de ennek nem csak a kánikula volt az oka.

Domenico jégkockákat dobott két karcsú kristálykehelybe, aztán behűtött fehérbort és szódavizet töltött rá.

– Vermentino a saját szőlőnkéből – mondta, miután leült a vendégével szemben, és koccintott vele. – Frissít, és nem túl erős. Nos, Signorina Russell, hogy jutott ahhoz a szőlőbirtokhoz, amelyet említett?

– Megörököltem.

– Mikor?

– Tíz napja.

– És itt van, Szardínián?

– Nem. Kanadában. Kanadai vagyok.

– Értem – mondta Domenico. Nyilvánvaló volt azonban, hogy nem érti, mit keres akkor Arlene ezen a távoli szigeten.

– Az a helyzet – folytatta a lány sietve –, hogy már lefoglaltam a szardíniai nyaralást, amikor egészen váratlanul az ölembe hullott az örökség. És ha már így alakult, gondoltam, az lesz a legjobb, ha beszélek néhány szakemberrel.

– Egyáltalán nincsenek szőlészeti tapasztalatai?

– Nincsenek. Jogi asszisztensként dolgozom Torontóban. Őszintén szólva, még mindig nehéz elhinnem, hogy egy brit columbiai ház és szőlőültetvény tulajdonosa vagyok.

– Megnézte már, amit örökölt, vagy csak másodkézből származnak az értesülései?

– A múlt héten ott töltöttem néhány napot.

– És mi volt a benyomása?

– A birtok meglehetősen leromlott állapotban van... Ó, és egy idősebb gazdatiszt meg két angol agár is tartozik az örökségemhez, amit a nagybátyám hagyott rám.

Domenico a szemét forgatta.

– Hány holdról beszélünk?

– Hétről.

– Milyen szőlőfajtát termesztenek ott?

– Azt nem tudom. – Mielőtt még a férfi azt mondhatta volna neki, hogy menjen valaki másnak az idegeire, Arlene sietve folytatta: – Signor Silvaggio d'Avalos, tudom, hogy nehéz megértenie engem. Maga itt nőtt fel, a születésétől fogva bizonyára egyre többet tanult a szőlőről és a borkészítésről. Én abszolút kezdő vagyok, de valahonnan csak el kell indulnom.

Domenico rezzenéstelen arccal hallgatta a vendégét.

– Van elég kitartás magában ahhoz, hogy elérje a célját? – kérdezte.

– Igen, ebben biztos vagyok.

– Ha úgy áll a helyzet, ahogy lefestette, figyelmeztetnem kell. Egy ilyen terv még egy szakembernek is nagy kihívás lenne. Ráadásul arra sincs garancia, hogy sikerhez fog vezetni.

– Nem is számítottam rá, hogy egyszerű lesz – vetette közbe Arlene.

A férfi olyan áthatóan nézett rá a kék szemével, hogy nehéz volt a beszélgetésük témájára összpontosítania.

– Jól van. Akkor fogja a tollát, és kezdjünk hozzá! – mondta Domenico.

Arlene szorgosan jegyzetelt, és időnként feltett egy-egy kérdést, amíg meghozták az ebédjüket: homárt hidegen, tejszínes bormártásban, avokádó- és paradicsomszeleteket, meleg kenyeret, aztán pedig gyümölcsöt és sajttálat.

Arlene-nek nem volt könnyű odafigyelnie a férfira. Legszívesebben egészen más dolgokat kérdezett volna tőle. Az, hogy a régi szőlőtőkét újakkal kell pótolnia, hogy milyen fajtákat telepítsen, és hogy ez mekkora költséggel jár – mindez feleannyira sem érdekelt, mint az, hogy kitől örökölte Domenico a csodásan kék szemét, hol tett szert a szinte tökéletes angol kiejtésére, és hogy van-e nő az életében.

Arlene tekintete újra meg újra visszatért a férfi kifejező arcára. A kis gödröskére az állán, a magasan ülő járomcsontjára, a bronzbarna bőrére és csillogó, fekete hajára.

– Szóval nem sikerült elbátortalanítanom? – kérdezte Domenico, miközben ettek.

– Felhívta a figyelmemet a buktatókra, amelyek felett én talán átsiklottam volna – felelte Arlene. – Az elszántságomat azonban nem rendítette meg.

– Meséljen a nagybátyjáról! Miért hanyagolta el a szőlőjét?

– Úgy sejtem, azért, mert túl idős volt ahhoz, hogy mindennel törődjön. Már betöltötte a nyolcvannégyet, amikor meghalt.

– Úgy sejti? Nem álltak közel egymáshoz?

– Nem. A birtok létezéséről sem tudtam, amíg nem hívott fel a hagyatéki gondnok.

– Más rokonai nem voltak a nagybátyjának? Valaki, aki meg tudná menteni a birtokot a pusztulástól?

– Nem tudom.

– Hogyhogy?

Arlene bosszús pillantást vetett a férjira. Neki kellene kérdéseket feltennie, nem Domenicónak.

– Mert az apám rokonságához tartozott.

– És magát nem érdekli az apja meg a rokonsága?

– Apámat alig ismertem. Hétéves voltam, amikor meghalt.

Domenico meglepetten felvonta a szemöldökét.

– Annyi idős koromból én sok rokonra és családi eseményre emlékszem.

– Talán azért, mert a maga családja együtt maradt. Az enyém nem.

– Elváltak a szülei?

– Igen, de a háborúskodás soha nem szűnt meg közöttük – felelte Arlene. Eszébe jutott, milyen epés megjegyzéseket tett az anyja, amikor ő félénken az apjáról kérdezte, vagy azzal állt elő, hogy szeretné meglátogatni. – Négyéves voltam akkor. Anyám elintézte, hogy apámtól távol költözzünk.

Domenico bosszúsán ingatta a fejét.

– Ezt el sem tudom képzelni. Ha egy párnak gyermeke születik, az ő boldogságának kellene az első helyen állnia.

– Szép gondolat, *signore*, de alighanem nehéz megvalósítani. Akkor meg különösen, amikor a pár számára kiderül, hogy a kívánságaik és igényeik tökéletesen ellentétesek.

– Egy okkal több arra, hogy megfontolt döntéseket hozzanak. Nincs igazam?

Arlene felnevetett.

– Maga biztosan nem él házasságban.

– Így van – felelte a férfi, és megint áthatóan nézett Arlene-re. – És maga?

– Én sem, de vagyok annyira realista, hogy tudjam, a jegygyűrű nem garancia az élethosszig tartó házasságra.

– Szerintem ez nem realizmus, sokkal inkább pesszimizmus.

– Akkor maga idealista, akinek sejtelve sincs arról, hogyan működik a világ.

– A szüleim harminckilenc éve házasok, a nagyszüleim majdnem fél évszázada. A négy lánytestvérem házassága is boldog.

– Maga viszont még mindig nőtlen.

– Nem azért, mert bármi bajom lenne a házasság intézményével. Apám egészsége nem a legjobb, ezért korábban átvettem a cég vezetését, mint kellett volna. Az utóbbi években ez nagyon lefoglalt, románcokra egyszerűen nem maradt időm. Azt viszont tudni fogom, ha találkozom az igazival. Akkor életem végéig hű leszek hozzá, bármilyen nehézségek adódnak is közöttünk.

– Az „igazinak” pedig eleget kell tennie a maga elvárásainak?

– Ez magától értetődik – felelte Domenico, mintha mi sem lenne természetesebb.

– Akkor én máris sajnálom a leendő feleségét.

A férfi felnevetett.

– Saját magát kellene sajnálnia, *signorina*. Maga az, aki egy veszett ügyért eladja a lelkét.

– Éppen ellenkezőleg. Pontosan azt teszem, amit maga akar majd tenni a feleségével kapcsolatban. Bármilyen nehézségekkel kell is szembenéznem, kitartok a döntés mellett, amelyet meghoztam. Az egyetlen különbség, hogy nálam nem férjről van szó, hanem egy szőlőbirtokról.

Domenico egy ideig szótlanul méregette Arlene-t. Aztán megköszöri a torkát.

– Hát jó. Ha eltökélten nem hagyja elijeszteni magát, akkor nyilván mindent meg kell tennem azért, hogy a segítségére legyek.

– Már megtette. – Arlene a jegyzetfüzetére mutatott. – Nagyon hasznos tanácsokat adott.

– Az elmélet és a gyakorlat két különböző dolog. Ezért javasolnék magának valamit, ami talán érdekelni fogja. Amíg Szardínián marad, alkalmazom gyakornoknak. Mondjuk, reggel nyolctól délután kettőig. Így a nyaralása jó részét nem szórakozással fogja tölteni, mint a turisták, de ha olyan eltökélt, ahogy állítja...

– Az vagyok! – vágott közbe Arlene boldogan.

A férfi ajánlata a hasznára lesz, de legalább annyira örült annak is, hogy több időt tölthet majd együtt vele. Ezért is volt nehéz Domenico szavaira koncentrálnia, és a tekintete újra meg újra az

érzéki szájára tévedt. A férfi szenvedélyesen beszélt a munkájáról. Vajon szeretőnek is az?

– *Signorina...* – Domenico mély hangja kiszakította Arlene-t a töprengésből. – Mára elég ennyi, vagy van még valami, amit okvetlenül meg akar kérdezni?

Semmit, aminek köze lenne a szőlőhöz és a borhoz, gondolta Arlene.

– Nincs. Nagyon szépen köszönöm – felelte pirulva.

Visszatette a táskájába a jegyzetfüzetét, felállt, és futó pillantást vetett a karórájára.

– Már négy óra van! Attól tartok, visszaéltem a vendégszeretetével.

– Szó sincs róla – felelte Domenico, és ő is felállt. – Vannak már tervei délutánra? – kérdezte, miközben már a dzsipje felé tartottak.

– Semmi konkrét. Csak tegnap érkeztünk, és még akklimatizálódunk.

– Nem egyedül jött Szardíniára?

– Nem.

– Akkor nekem kell elnézést kérnem azért, hogy ilyen sokáig lefoglaltam. – Domenico becsukta Arlene ajtaját, aztán beült a vezetőülésre. – Holnap kezdődik a szüret. Ez azt jelenti, hogy maga egész nap kint lesz a szőlőben. Vegyen fel strapacipőt és olyan ruhát, amelyik védi a naptól. Nagyon világos a bőre. Mindenképpen legyen valami a fején! Se nekem, se a többi munkásnak nem volna jó, ha abba kellene hagynunk a munkát, mert maga hőgutát kapott.

Domenico váratlan türelmetlensége hatékonyabban véget vetett Arlene romantikus fantáziálásának, mintha egy vödör hideg vizet zúdítottak volna a nyakába.

– Megértettem. Észre sem fogja venni, hogy ott vagyok.

– Nagyon is észre fogom venni, *signorina* – felelte a férfi. – Állandóan magán lesz a szemem. A rövid idő alatt, amelyet itt tölt, annyi mindent meg akarok tanítani magának, amennyit csak lehet. Ez azonban nem mehet a szüret kárára.

– Na, mit szólsz hozzá?

Arlene figyelmesen nézett Gailre, legjobb barátnőjére és útitársára, akit a szálloda úszómedencéje mellett talált egy nyugágyon elnyúlva.

– A fickónak szerintem igaza van. – Gail még egy réteg naptejet kent magára. – Ez olyan váratlan lehetőség, amelyet semmiképpen sem szalaszthatsz el.

– De meghiúsítja a terveinket.

– Az enyémeiket nem – felelte Gail vidáman. – Pihenni jöttünk ide, és én szívesen heverészem egész nap a strandon. Ha netán még nem vetted volna észre, itt csak úgy nyüzsögnek a jóképű férfiak. És ezt esetleg nem lehet elmondani arról a szőlőbirtokosról... Hogy is hívják?

– Domenico Silvaggio d'Avalos.

Az egzotikus név valósággal elolvadt Arlene szájában. Gailnek elég lenne csak egy pillantást vetnie a férfi arcára és izmos testére, hogy megváltozzon a véleménye arról, melyikük járt jobban.

– Te jó ég! Hogy kell ezt kimondani? Vagy már a keresztnevéen szólítod?

– Nem. Nagyon visszafogottan és hivatalosan viselkedik.

– Ahhoz, hogy megtanuld tőle, hogyan kell működtetni egy szőlészetet, nem kell vonzónak vagy karizmatikusnak lennie.

– Így van.

Arlene igyekezett könnyed hangot megütni, de nem járt sikerrel, mert Gail a napszemüvegét levéve gyanakvó pillantást vetett rá.

– Ó-ó! Mit titkolsz előlem?

– Semmit – állította Arlene. Semmiképpen sem fogja elárulni, hogy az utóbbi három órában szinte már azt hitte, megtalálta álmai férfit. Pedig nincs olyan, hogy szerelem első látásra. Az efféle képzelgés egy tinédzsernél még megbocsátható lenne, egy nemsokára harmincéves nőnek viszont okosabbnak kell lennie. – Csak egy kicsit... nyugtalanítónak találok a pasast. Ez minden.

– Nyugtalanítónak? Milyen értelemben?

– Nem tudom – válaszolta Arlene a vállát vonogatva. – Nagyon magabiztosnak tűnik. Nem értem, miért foglalkozik egyáltalán velem, és félek, hogy csalódást fogok okozni neki.

– És akkor mi van? Miért érdekel téged egyáltalán, mit gondol?

Hogy miért? Mert Arlene még soha nem érezte magát olyan elevennek, mint Domenico társaságában.

– A végén megváltozott a hangulata – idézte fel. – Hallottam a hangján. Olyan volt, mintha megbánta volna a döntését, és dühös lenne rám, bár sejtelmem sincs, miért.

Gail visszavette a napszemüvegét, és a napnak fordította az arcát.

– Arlene, tedd meg magadnak azt a szívességet, hogy felhagysz a pasi analizálásával. Számodra ő csak eszköz a célod eléréséhez. A nyaralásunk után soha többé nem kell találkoznod velem.

Arlene szeretett volna valami vigasztalót találni ebben a gondolatban, de csak lehangolta.

Este a család Domenico szüleinek házában gyűlt össze, és a férfi bejelentését a sógorai pontosan úgy fogadták, ahogyan várta tőlük. Viccesnek szánt és gúnyos megjegyzésekkel bombázták:

– Hol találsz rá az ilyen szerencsétlen libákra, Dom?

– Másra sincs szükségünk szüretkor, mint egy nőre, aki mindent összezavar!

A nővérei viszont kíváncsi kérdéseket tettek fel neki:

– Hogy hívják?

– Csinos?

– Szingli?

– Mennyi idős?

– Ne ülj már itt, mint aki megkukult, Dom! Meséld el, miért különleges az a nő!

– Az a különleges benne – jelentkezett szólásra Bruno bácsi –, hogy egyszerűen bűbájos. Akár ő is lehetne az igazi Dom számára.

Erre akkora lett az izgalom, hogy Domenico legszívesebben elmenekült volna.

– Ez nevetséges, Bruno! – mordult rá a nagybátyjára. – Teljesen átlagos nő, aki váratlanul egy szőlőbirtok tulajdonosa lett. Közben halvány fogalma sincs a szőlőművelésről. Akkor is felajánlottam volna neki a segítségemet, ha férfi lenne.

Csak hogy nem férfi, és ezt nála jobban senki sem tudja. Arlene éles esze is lenyűgözte. Élvezte a házasságról folytatott eszmecseréjüket. Kis híján kísértésbe esett, hogy meghívja vacsorázni, és jobban megismerje. Aztán kiderült róla, hogy nem egyedül jött a szigetre, ő pedig hülyén érezte magát, mert ez a lehetőség nem jutott az eszébe.

Arlene ugyan nem lélegzetelállító szépség, de egyértelműen nem is az „tizenkettő egy tucat” nő, akinek kezdetben gondolta. Visszafogottan elegáns, és ezt minden férfi vonzónak találná.

Kár, hogy valaki megelőzött, gondolta Domenico. A csalódottságát a nyersség álarca mögé rejtette, de ezt most már bánta. Arlene-t láthatóan meglepte a másfajta hangütés, és ha nem lenne ráutalva az ajánlatára, valószínűleg nem is kért volna tovább belőle. A helyében Domenico is ezt tette volna.

Látta, hogy a családtagjai még mindig várakozóan néznek rá.

– Vállalva a kockázatot, hogy elrontom az estéteket és lerombolom a reményeteket, miszerint még a szüret befejezése előtt az oltár előtt találtok, tudnotok kell valamit: Arlene már foglalt. Úgyhogy ne kezdjétek babazoknikat kötögetni.

Mindenki harsány nevetésben tört ki. Ha Domenico tudta volna, melyik szállodában lakik Arlene Russell, most felhívta volna, hogy közölje vele, váratlanul közbejött valami, és sajnos vissza kell vonnia az ajánlatát.

Domenico Silvaggio d’Avalos már utasításokat osztogatott, amikor Arlene másnap reggel a megbeszéltdőben megérkezett a szőlőbirtokra. A férfi néhány lépésnyire eljött a mintegy harminc férfitől és nőtől, akik két kisteherautó platóján ültek, aztán alaposan szemügyre vette Arlene-t. Végül elégedetten bólintott.

– Mivel két hétig szorosán együtt fogunk dolgozni, jobb lesz, ha mellőzzük a formaságokat – mondta kimerően. – Domenico vagyok.

– Én pedig Arlene. És tegeződjünk, ha lehet.

– Jó, akkor ezt tisztáztuk. A kocsikon ülő emberek szüretelők, akiket erre a munkára szerződtettünk. Dolgozni vannak itt, ne legyél az útjukban. Ha kérdésed van, fordulj hozzám vagy a nagybátyámhoz.

Arlene legszívesebben tisztelgett volna, és azt feleli: Igenis, uram! Domenico azonban már a dzsiphez terelte, amellyel aztán követték a hegyre a kisteherautókat. Útközben a férfi végig a mobiltelefonján beszélt.

Amikor megérkeztek, Bruno éppen felosztotta a munkát a kisegítők között, de arra azért talált időt, hogy barátságosan mosolyogva üdvözölje a lányt.

– Mire hazamegy, szakértő lesz – szólt oda neki vidáman.

Aligha, gondolta Arlene, de remélhetőleg már nem teljesen zöldfülű.

– Egyes szőlészetek gépekkel szüretelnek, de mi továbbra is kézzel végezzük ezt a munkát – folytatta Domenico váratlanul.

– Igen, látom, de miért?

– Mert a gépek lerázzák a tőkéről a szőlőt, és eközben sok szem megsérül. Ennek oxidáció és mikroorganizmusok bejutása lehet a következménye, azok pedig betegségeket okozhatnak. A gépi szüretelésnél azt sem lehet megakadályozni, hogy levelek és kavicsok kerüljenek a szőlő közé.

– De a kézi szüretelés nem kerül sokkal többre? – kérdezte Arlene.

Domenico fölényes pillantást vetett rá.

– A családom az első osztályú boráról híres. A költség nem a legfontosabb.

– Értem – felelte Arlene, és arra gondolt, hogy ez magától is eszébe juthatott volna.

Domenico irányításával vagdosni kezdte egy hajlított ollóval a szőlőfürtöket. Megtanulta megkülönböztetni az éretleneket vagy betegeket, és azokat a tőkéken hagyta. A többi munkás olyan nyelven beszélgetett, amelyet ő nem értett, és csak néha kapta el a kíváncsi pillantásukat. Miután Domenico meggyőződött róla, hogy alkalmas a feladatára, ő sem foglalkozott tovább vele. Bruno pedig sajnos túlságosan távol volt tőle ahhoz, hogy bátorító szavakat mondhasson neki.

A délelőtt folyamán azonban egymás után négy nő is odament hozzá. Barátságosan üdvözölték, és mosolygós kíváncsisággal méregették. Nem lehetett nem észrevenni, hogy nagyon hasonlítanak Arlene önkéntes oktatójára.

– Ne engedd, hogy a bátyám kizsigereljen! – tanácsolta neki az egyikük, akit Larának hívtak.

– Szüretkor különösen hajlamos rá, hogy rabszolgahajcsárként viselkedjen. Ha elegend van, mondd meg neki!

Soha! Arlene tudta, Domenico csak arra vár, hogy ő bedobja a törölközőt. Már rég meg is tette volna, de a büszkesége nem engedte. Ezt a szívességet annak ellenére sem tette meg a férfinak, hogy a feje egyre jobban fájt.

A nap már magasan járt az égen, amikor a szőlőhegy alsó végében megállt egy teherautó. A négy lánytestvér azonnal odasietett a kocsinhoz, és elkezdtek lepakolni róla. Felállítottak egy árnyékot adó ponyvát, egy hosszú asztalra pedig számtalan tálat és tányért raktak ki. Amikor az összes munkás letette a szerszámát, Domenico odalépett Arlene-hez.

– Szünetet tartunk – mondta.

A lány feje már annyira fájt, hogy a szeme előtt éles fények villódtak. Nem volt biztos benne, hogy el tudja vonszolni magát az asztalhoz. Domenico azonban talán gondolatolvasó volt, vagy Arlene arcára ült ki a szenvedés, mert amikor már attól tartott, hogy elájul, a férfi megfogta a kezét.

– Még mindig szeretnél szőlőbirtokot vezetni? – kérdezte szelíden.

– Erre mérget vehetsz – nyögte ki a lány. Elhúzta a kezét, és valahogy sikerült elbotorkálnia a sátorponyva árnyékába.

– Mennyi vizet ittál ma délelőtt?

– Valószínűleg nem eleget. Egy üveggel hoztam magammal, de az már több órája elfogyott.

– Nem vetted észre, hogy minden szőlősor végén vannak hűtőtartályok? Nem jutott eszedbe, hogy megkérdezd, mire szolgálnak?

– Nem.

Arlene nagyot nyelt. A meleg kenyér, az olajbogyó és a sajt szagától felfordult a gyomra. Domenico szitkozódva odament az asztalhoz, de mindjárt vissza is jött Arlene-hez egy palack vízzel, és odadobta neki.

– Eszembe sem jutott, hogy magadtól nem tudod, muszáj eleget innod – morogta.

Az egyik húga meghallotta a szavait.

– Domenico, kérlek! Nem látod, hogy ez a szegény lány már eleget szenvedett? – mondta korholóan, és egy tányérral odasietett Arlene-hez. – Tessék, *signorina*, egy kis ennivaló.

Arlene elhúzta a száját. Az evés gondolatára még rosszabbul érezte magát.

– Nem vagy jól, *cara*. Mit tehetek érted? – kérdezte tőle a fiatal nő, és előrehaladott terhessége ellenére letérdelt Arlene mellé.

Ő meg akarta rántani a vállát, de még ezt az apró mozdulatot sem sikerült összehoznia.

– Fáj a fejem – dűnnyögte, és a homlokára tapasztotta a kezét.

– Ez nem egyszerű fejfájás – mondta a várandós nő, és felnézett a bátyjára. – Migrénje lehet. Valakinek a gondjaiba kell vennie.

Domenico megfogta Arlene kezét, és felhúzta a földről. Most óvatosabb volt, mint öt perce.

– *Avanti!* Menjünk!

– Hová?

– Visszaviszlek a szállodába, mielőtt elveszted az eszméletedet. A barátodnak aligha tetszene, ha hanyatt fekvé találna. Ebben az állapotodban legalábbis.

Ha nem érezte volna magát ilyen nyomorúságosan, Arlene gúnyos választ adott volna. Így azonban szó nélkül hagyta, hogy Domenico a dzsiphez vezesse. Miután beült, hátrahajtott a fejét, és hálásan lehunyta a szemét.

A szállodához érve Domenico figyelmen kívül hagyta a parkolási tilalmat jelző táblát, és közvetlenül a bejárat előtt állt meg, aztán segítette kiszállni Arlene-nek.

– Melyik szobában laksz?

A lány már alig látott a fájdalomtól, és rátámaszkodott a férfi segítő karjára.

– A 422-esben – felelte.

Keresni kezdte a táskájában a szobakulcsot, de nem találta. Domenico halkán elkáromkodta magát, és ő is kutatni kezdett a kulcs után. Meg is találta. Aztán ölbe vette Arlene-t, és bevitte az előcsarnokba a lifthez. Ebben pillanatban kinyílt a liftajtó, és Gail lépett ki rajta. Döbbenet megállt, és levegő után kapkodott.

– Jézusom, Arlene, mi van veled? Ijesztően festesz.

– Menjen az útból, *per favore* – mondta Domenico. – Szeretném felvinni őt a szobájába.

– Egy pillanat! – sziszegte Gail, akit láthatóan hidegen hagyott a férfi parancsoló hangja. – Nélkülem sehová sem viszi.

– Igazán? És maga ki?

– Arlene útitársa vagyok.

– A barátnője?

– Maga pedig a tanára? – lőtt vissza Gail, tökéletesen utánozva a férfi hitetlenkedő hanghordozását. – Aki mindenre megtanítja a szőlőről és a borokról?

– Az vagyok.

– Akkor fogadja elismerésemet! Nagyszerű munkát végzett, ha fényes nappal részegen hozza vissza a barátnőmet.

– Semmi ilyet nem tettem! – felelte Domenico nyersen. – Milyen embernek tart?

– Azt jobb, ha nem tudja.

– Gail, nincs semmi baj – szólt közbe Arlene erőtlen hangon. – Fáj a fejem, és le kell dőlnöm egy időre.

– Ó! – Gail visszahátrált a liftbe. – Sajnálom, hogy magára támadtam – mondta Domenicónak.

Miután beléptek a szobába, a férfi ráparancsolt Gailre, hogy húzza össze a függönyöket. Arlene-t közben lefektette az ágyra, aztán leült mellé, és a homlokát simogatta.

– Csukd be a szemed, *cara* – dörmögte.

Arlene-nek még ebben az elgyötört állapotában is feltűnt, hogy a férfi viselkedése megváltozott.

– Ne hívjunk orvost? – kérdezte Gail.

Arlene alatt megmozdult a matrac, amikor Domenico felállt.

– Maradjon mellette, és tegyen a tarkójára egy zacskó jeget.

– El akar menni? – kérdezte Gail rémülten. – Mi lesz, ha...

– Visszajövök – szolt közbe Domenico, aztán kiment, és becsukódott mögötte az ajtó.

Arlene gyorsan felült.

– Gail? Azt hiszem, hánynom kell!

– A fenébe! – Gail átfogta barátnője vállát, és segített neki felállni. – Oké, drágám, mindjárt a fürdőszobában leszünk!

Még éppen idejében odaértek. Utána Arlene fejében enyhült a lüktető fájdalom. Kiöblítette a száját, aztán visszafeküdt az ágyba, és bizonytalanul elmosolyodott.

– Ne aggódj már ennyire! – mondta a barátnőjének.

– Tíz évet vettél el az életemből. – Gail kinézett a kukucskálón, amikor kopogtattak. – Most pedig feküdj nyugodtan, legyél sápadt, és tűnj érdekesnek. Visszajött a lovagod, és nincs egyedül.

– Hogy van? – kérdezte tőle Domenico, amint belépett a szobába.

– Ugyanúgy – felelte Gail –, de közben hányt is.

Kösz, gondolta Arlene elgyötörtén. Miért kellett elmondania? Már egyébként is épp elég kínosan érezte magát.

– Az úr dr. Zaccardo – mutatta be Domenico a középkorú férfit, aki megvizsgálta Arlene-t, és kérdéseket tett fel neki.

– Jól sejtették – mondta végül, és ellépett az ágytól –, migrénes rohamról van szó. Hagyok itt orvosságokat. – Egy üvegcsét vett elő a táskájából. – Vegyen be most két tablettát, és ha szükséges, hat órákor még kettőt. Hívjanak, ha ma este még panaszai lennének, de nem valószínű. *Arrivederci!*

A doktor sietve távozott. Gail töltött egy pohár vizet, és odavitte Arlene-nek a két tablettával együtt.

– Ha gondjaik lennének, bármikor hívhatnak. – Domenico egy cédulát nyomott Gail kezébe. – A telefonszámom, és dr. Zaccardóé is rajta van. Ma este mindenképpen hívjon fel, és mondja el, hogy van a barátnője.

A szobában sötét volt, amikor Arlene legközelebb felébredt, csak egy kislámpa adott meleg fényt az ablak mellett. Gail egy nagy fotelban ült, és olvasott.

Arlene óvatosan megmozdította a fejét, és megkönnyebbülten felsóhajtott. A szeme előtt nem kezdtek színes fények villogni, csak kellemesen bágyadt volt. Az asztalon egy csokor gyönyörű rózsza állt a vázában.

Gail letette a könyvét, és odament az ágyhoz.

– Hogy vagy, édesem?

– Jobban. Sokkal jobban. Mennyi az idő?

– Nyolc múlt. Több mint hat órát aludtál. Hozzak gyógyszert?

– Azt hiszem, nem kell. Egy pohár víz viszont jólesne.

Gail már hozta is a vizet. Arlene óvatosan felült, és apró kortyokban kiitta a poharat. Aztán a rózsákra mutatott.

– Gyönyörűek, Gail, de nem kellett volna költekezned. Elvégre nem haldoklom.

– Nem tőlem vannak. Ő küldte. Látod?

A kártyán csak annyi állt: *Domenico*. Arlene szívverése felgyorsult.

– A pasas nagyon ért a parancsolgatáshoz. Azt hiszem, jobb lesz, ha felhívom, és megmondom neki, hogy már jobban vagy. – Gail feltárcsázta a kártyán szereplő számot. – Halló, Gail Weaver vagyok... Igen, tudom, hány óra van... Arlene felébredt. Igen, éppen most... Máris megkérdezem, ha nem szól folyton közbe... Azt mondja, nincs szüksége magára... Mert felnőtt nő, azért... Ezt nem tudom. Mindjárt megkérdezem.

Gail kissé eltartotta magától a telefont.

– Elég jól vagy ahhoz, hogy elbeszélgesd őlordságával, Arlene? – kérdezte olyan hangosan, hogy Domenico is hallja.

Arlene bólintott, és elfojtott egy nevetést. Mikor beszélhetett valaki utoljára így ezzel a büszke olasz férfival? – találgatta, és átvette a telefont.

– Helló, Domenico!

– Hallom, jobban vagy.

A kellemes bariton hallatán Arlene testén jóleső borzongás futott végig.

– Köszönöm. A gondoskodást és a rózsákat is.

– Örülök, ha tetszenek. Én tehetek arról, ami történt. Nem lett volna szabad elvárnom tőled, hogy ugyanannyit dolgozz, mint a többiek, akik megszokták az itteni klímát. Elnézésedet kérem.

– Nincs miért. Ahogy a barátnőm is mondta az előbb, felnőtt nő vagyok. Hamarabb kellett volna szólnom. Sok bajt okoztam neked. Többé nem fordul elő.

– Vagyis meggondoltad magad, és már nem jössz el?

– Dehogynem. Reggel nyolckor ott leszek. Hacsak nem vonod vissza az ajánlatodat.

– Eszemben sincs – felelte a férfi, és bársonyos hangja már-már dorombolásra hasonlított. – Akkor viszlát holnap!

2. FEJEZET

Arlene a fenntartásai ellenére Domenico irodájában töltötte a következő napokat. A helyiségnek vastag, fehérre meszelt falai és magas ablakai voltak, a mennyezetét intarzia díszítette, a padlóját kőlapokkal rakták ki, s egyszerre szolgált dolgozószobaként és tárgyalóként. Az egyik végében egy nagy íróasztal áll, modern számítógéppel.

– Elkényeztetsz – mondta Arlene, miután Domenico közölte vele, hogy többé nem kell a szüreten dolgoznia.

– Ellenkezőleg: olyan sok mindent akarok elmondani neked, amennyit csak lehet, amíg itt vagy. Mire átveszed a szőlőbirtokodat, tudnod kell, melyek a legfontosabb teendők.

Így is lett. A csukott ajtó mögötti csendben Arlene mindent megtanult a termesztési módszerekről, a napsugarak ideális beesési szögéről, az éghajlati és földtani feltételekről. Hallott a különféle szőlőfajtákról és arról, melyik illik legjobban az ő földjéhez.

Az oktatás egy kívülálló számára ártalmatlannak és barátságosnak tűnt volna, és amíg a szőlőművelésről szólt, az is volt. A felszín alatt azonban valami mást is érezni lehetett: Domenico és Arlene között bizsergető feszültség támadt. És ennek a feszültségnek nem volt köze sem a szőlőhöz, sem a borokhoz, ahhoz viszont igen, hogy egy vastag ajtó rejtette el őket mások szeme elől.

Domenico hangja mintha mélyebb lett volna, amikor Arlene-nel beszélt. A lány pedig időnként, amikor felnézett a jegyzetelésből, azon kapta a férfit, hogy őt nézi. Ettől felforrt az ereiben a vér, mintha furcsa láz tört volna ki rajta. Domenico időnként megérintette, nem szándékosan, és sohasem bizalmaskodva. Arlene-ből mégis már a legkisebb véletlen érintés is érzéki bizsergést váltott ki.

Minden lenyűgözte a férfiban. A türelme, amellyel elmagyarázta a borkészítés bonyolult folyamatát. A tudása, a szakértelme. A tisztelet, amelyet az alkalmazottjai körében élvez. A legnagyobb hatást azonban az tette a lányra, hogy Domenico gyengéd érzéseket táplál a családja iránt. Arlene maga nem kívánt, magányos gyerekként nőtt fel, és mindig is vágyott testvérekre.

A megérzése azt súgta, hogy a férfi is vonzódik hozzá. Lehet persze, hogy csak képzelődik, és azok a pillantások, amelyeket ő érzéki célzásoknak gondolt, csupán azt jelentik, hogy Domenico figyelmet szentel neki. A mosolya viszont olyan, mintha kettejüknek közös titka lenne.

Csak a saját vágyaim miatt hiszem ezt, találgatta Arlene, vagy valóban alakul köztünk valami?

– Alakul bizony! – mondta Gail, miután barátnője megosztotta vele a kétségeit. – Már akkor megmondhattam volna neked, amikor Domenico felhívott a migrénrohamod utáni este. Bocs, de akaratlanul is végig kellett hallgatnom a beszélgetéseket. A pasas minden szava arról árulkodott, hogy odáig van érted.

– Ez nevetséges. Éppen csak egy napja ismertük egymást.

– Az is elég. Nincs mit tenni, így jártál. Amikor már végleg le akartál mondani a férfiakról, találkozol valakivel, akitől felgyorsul a szívverésed.

– Ez még nem jelenti azt, hogy ő is így érez.

– Honnan tudod? Megkérdezted tőle?

Arlene-t már a gondolatra is kiverte a víz.

– Ahhoz soha nem lenne bátorságom.

– Miért? A fickó nem nő. Egyszerűen csak hagyd sodortatni magad. Aztán majd meglátod, hol kötsz ki. Végül is mit veszíthetsz?

– Domenico tiszteletét. Ráadásul lehet, hogy tartós kapcsolata van.

– Vagy csak egy jelre vár tőled.

– Mi értelme lenne, hogy jelet adjak neki, amikor már csak kilenc napig leszek itt?

– Az lenne az értelme, hogy esélyt adsz egy első látásra született szerelemnek.

– Abban nem hiszek – ismételte meg Arlene konokul.

Gail nagyot sóhajtott.

– Százával vannak olyan párok, akik hisznek ebben, sőt bizonyították is, mert boldogan élnek együtt.

És vannak emberek, akik a testi vonzalmat összetévesztik a szerelemmel, aztán életük végéig bánhatják a tévedésüket. Arlene tudta, hogy ő maga is egy ilyen „hiba” következménye. A szülei már az ő világra jöttékor gyűlölték egymást. *Feláldoztam magam, és csak miattad maradtam együtt apáddal – emlékeztette az anyja éppen elégszer. – Ha nem esem teherbe, nem kellett volna feleségül mennem hozzá, és a sors megkímélt volna öt nyomorúságos évtől.*

– Ha úgy gondolod, hogy nálad nem erről van szó – folytatta Gail –, akkor hagyd ki a játékból a szerelmet, és élj a pillanatnak. Egy kis nyári románc még senkinek sem ártott meg.

– Abból sem kérek, köszönöm szépen. Túlságosan veszélyes lenne.

Gail a szemét forgatta.

– Mondja ezt az a nő, aki gyakorlatilag minden hidat felégetett maga mögött egy leromlott szőlőbirtok, két kutya és egy mogorva öregember kedvéért.

Domenico pénteken megkérdezte Arlene-től, milyen tervei vannak a hétvégére.

– Ha akarod, meglátogathatjuk a sziget többi szőlőgazdaságát – mondta a férfi. – Minél többet látsz és minél több emberrel beszélsz, annál felkészültebb leszel a saját birtokod vezetésére.

Mivel Gail időközben összejött az egyik idegenvezetővel, Arlene lelkifurdalás nélkül elfogadta a meghívást. Nagyon is örült neki, ráadásul nehezen sikerült lepleznie.

– Köszönöm, az jó lenne.

– Akkor tízre érted jövök, és együtt töltjük a napot.

Miután a lány visszaért a szállodába, azon kezdett gondolkodni, mit vegyen fel a kirándulásra. Azt az egyszerű blúzt és a bő nadrágot, amely a múlt héten a munkaruhája volt? Hozzá pedig a tűző nap ellen azt a nem igazán előnyös kalapot?

– Semmiképpen sem – szolt hozzá Gail. – Már hozzászoktál a napsütéshez, és szépen leburnultál, amikor a strandon töltöttünk egy délutánt. Foglalj időpontot a szálloda szépségszalonjában, és vedd igénybe a teljes programot: manikűr, arcápolás, frizura. Megérdemled.

Négy órával később Arlene olyan kipihenten és sugárzóan tért vissza a hotel wellnessrészlegéből, hogy a saját anyja is alig ismert volna rá. A körmét halvány barackszínűre lakkozták, a bőre borostyánként csillogott, barna haját, amelybe a napsütés világos csíkokat varázsolt, divatosra vágták.

Az átalakulástól lelkesen beugrott a szálloda butikjába, és meg is találta az új külsőjéhez tökéletes viseletet: egy térdig érő szoknyát, hozzá pedig szűk, spagettipántos felsőt. Mindkettő türkizkék volt, mint a tenger.

– Fantasztikus! – állapította meg Gail az eredmény láttán. – Domenicót teljesen le fogod venni a lábáról.

Már csak az a gond, hogy tudni fogom-e, mit tegyek, ha valóban úgy lesz? – futott át Arlene fején a kérdés.

Domenico pontosan érkezett Arlene-ért, de most nem dzsippel, hanem egy ezüstszínű, nyitott sportkocsival.

– Elragadó vagy, Arlene – mondta, miután kiszállt az autóból. Ő maga világosszürke nadrágot, kék inget és kézzel varrott cipőt viselt. – A hajad viszont... Ez így nem jó – tette hozzá.

Arlene csalódott volt.

– Nem tetszik?

– Ellenkezőleg: gyönyörű. Éppen ezért nem akarom, hogy én legyek az, aki miatt tönkremegy a frizurád.

A férfi megfordult, és bement a szállodába. Néhány perccel később egy fehér selyemkendővel jött vissza.

– A szél ellen – mondta. Arlene fejére kötötte a kendőt, megcsomózta az álla alatt, és a hosszú végeit átdobta a vállán. – Ha még a napszemüved is felteszed, úgy fogsz festeni, mint egy híresség, aki egy napra elhagyta a jachtját, hogy a sofőrje körbevigye a szigeten.

Ez persze csak vicc volt. Domenico Silvaggio d’Avalost egyetlen épeszű ember sem hinné sofőrnek, ahogyan engem sem hírességnek, gondolta Arlene.

Már hamar maguk mögött hagyták a várost, és nyugatnak indultak tovább a tengerparton, Sassari felé.

– Ezen a birtokon is vermentino szőlőt természetnek – mondta Domenico, amikor megállt egy fejedelmi épület előtt. – A tulajdonosával, Santo Perrottasszal egy iskolába jártunk Rómában, és azóta is jóbarátok vagyunk.

A szívélyes üdvözlés is egyértelműen erről árulkodott. Santo vonzerőben ugyan nem vehette fel a versenyt Domenicóval, de barátságos és megnyerő férfi volt. Miután megtudta a látogatásuk okát, nem lehetett lebeszélni arról, hogy megkóstoltassa Arlene-nel a borát.

– Hallottam a brit columbiai borokról – mondta, miközben a szalmasárga, fűszeres vermentinót kortyolgatták. – A nemzetközi versenyeken már több aranyérmet nyertek.

– Attól tartok, azok a borok nem az én földemről származó szőlőkből készültek – felelte Arlene. – A leendő birtokom nagyon rossz állapotban van.

– Domenicónál maga a legjobb kezekben lesz, ő igazi szakember. Te pedig, barátom – fordult aztán Santo huncut képpel Domenicóhoz –, felhőborítóan szerencsés vagy, hogy ez a *bellezza* keresztelte az utadat. Nem is értem, miért hozzád csengetett be, és nem hozzám.

– Na, mit gondolsz? Mert nemcsak szép, hanem okos is. És mert te nő vagy.

Arlene elvörösödött. Nem szokott hozzá az ilyen bókokhoz, amelyek persze nem is jelentenek semmit. A két férfi csak azért ilyen figyelmes és udvarias, mert az ő köreikben így szokás.

Miután újra kocsiba ültek, Domenico délnek vette az irányt. Még három szőlőbirtokot kerestek fel, és mindegyiken szívélyes fogadtatásban részesültek. Mindenütt arra kérték őket, hogy maradjanak tovább, ebédre, vacsorára vagy akár éjszakára is, de Domenico nemet mondott a meghívásokra. Arlene örült ennek, mert a kirándulásban azt élvezte a legjobban, hogy Domenico szemével láthatja Szardíniát.

Délben egy kisvendéglőben ettek, nem egészen egy óra múlva pedig már újra úton voltak, és négy óra tájban Oristanóba érkeztek. Rövid városnézés után a lélegzetelállító parti úton tettek meg további hetvenöt kilométert. Már alkonyodni kezdett, amikor Algheróba értek.

– Ez a város Szardínia északnyugati részének az ékköve, de talán az egész szigeten a legszebb hely – mondta Domenico, miközben a macskaköves utcákon sétáltak. A város éppen éledezett a szieszta után. – Ha több időd lenne, a nevezetességeket és a tengerpartot is megmutatnám.

Ha több időd lenne... Ez a mondat többször is elhangzott a nap folyamán. Igen, Arlene akkor sok mindent felfedezhetne a férfival együtt: fehér homokos strandokat, rejtett öblöket, erdőket és olajfaligeteket, érdekes régészeti romokat és ritkán járt utakat. De mert nincs több ideje, be kell érnie ezzel az egyetlen csodás nappal. A mosolygós oldalpillantásokkal és a közös nevetésekkel. Az emléküket majd hazaviszi magával Brit Columbiába, az új otthonába. Vajon Domenico tudja, hogy milyen hatást tesz rá?

Arlene-nek feltűnt, hogy az utcatáblákon olasz feliratok vannak, alattuk azonban egy másik nyelven is szerepelnek a nevek. Katalánul, árulta el Domenico.

– Algheróban a legerősebb a spanyol befolyás – mesélte, amikor vacsorára betértek egy étterembe. Az asztalokat fekete abroszok borították, és kristálytartókban álló fehér fogadalmi gyertyák díszítették őket. – A várost Barcelonettának, vagyis Kis Barcelonának is nevezik. Nem csoda, mivel háromszáz éven át a spanyolok uralkodtak a szigeten.

– Amikor először találkoztunk – felelte Arlene –, én is arra gondoltam, hogy a kék szemed kivételével spanyolnak tűnsz.

– Apám családja Észak-Spanyolországból költözött Szardíniára 1880 körül. Sokszor mondták már nekem, hogy hasonlítok a dédapámra.

- Akkor nagyon vonzó férfi lehetett.
- *Grazie*. És te kinek köszönheted az elbűvölő szépségedet?
- Ó, nem kell ezt mondanod – tiltakozott a lány pirulva.

Domenico megfogta a kezét.

- Miért csinálod ezt, *cara*? – kérdezte. – Miért bújsz el az igazság elől? Szemérmességből?
- Szó sincs róla. – A férfi átható pillantásától Arlene-nek elakadt a lélegzete. – Nem vagyok szégyenlős, és bókokra sem vágyom. Egyszerűen csak tudom, hogy nem vagyok szép.

– Ki hitette ezt el veled? Egy gazember, aki összetörte a szívedet, aztán pedig elhagyott?

– Az édesanyám – felelte Arlene szomorúan.

A férfi elgyötört hangot hallatott.

- Miért mond ilyet egy anya a gyermekének?
- Alighanem azért, mert apámra hasonlítok.
- Akkor higgy nekem, ha azt mondom, hogy édesapád is nagyon vonzó férfi lehetett. De te bizonyára tudod.

– Nem igazán. Alig ismertem.

– Emlékszem már: a szüleid elváltak, amikor te még kicsi voltál, édesapád pedig kicsivel később meghalt. De fényképek biztosan vannak róla.

Arlene keserűen felnevetett.

– Anyám soha nem engedte volna, hogy fényképem legyen apámról – mondta.

Domenico egy pillanatig szótlánul nézett rá.

– Ez majdnem úgy hangzik, mintha árvaként nőttél volna fel.

Arlene-nek valóban sokszor volt ilyen érzése. Domenico volt az első ember, aki ezt szavakba is foglalta.

– Remélem, tudod, hogy boldog lehetsz, amiért egy nagy család része vagy – mondta a lány.

Domenico már válaszra nyitotta a száját, aztán meggondolhatta magát. Felemelte a poharát, és visszaváltozott oktatóvá.

– Mit gondolsz a borról? – kérdezte.

– Finom.

– Nem, nem, Arlene – ingatta a férfi rosszállóan a fejét. – Többet várok tőled.

Borszakértő még messze nem lett a lányból. Tudta, melyik ízlik neki, de ez volt minden.

– Vermentinót iszunk.

– Még mindig kevés. Azt a címkéje is elárulja.

– Üdítő...

– *Dio*, tanárként csúfos kudarcot vallottam. Vissza kell majd jönnöd egy második tanfolyamra.

Bárcsak megtehetném! – gondolta Arlene. Domenicóra nézve túlcsoordult a szíve. Vakítóan fehér, szabályos fogsor, sűrű szempilla, a gyertyafényben zafírként csillogó szem...Hogyan őrizze meg egy ilyen férfi mellett a józanságát?

– Próbáld meg még egyszer! Lélegezd be a bor illatát! Most pedig igyál egy kortyot, és forgasd a szádban.

Arlene engedelmeskedett a felszólításnak.

– Könnyű – kezdte aztán. – Gyümölcsös, de nem túlságosan. Enyhén mandulás.

– Pontosan! A tökéletes ital a tenger gyümölcseihez, amelyet főételként ajánlok.

Közben feljött a hold, és megvilágította a régi templomot a tér másik oldalán. A gyertyák lobogni kezdtek közöttük, és mély árnyékokat vetettek. Arlene és Domenico fantasztikus összeállítást fogyasztott különféle rákokból és kagylókból, amelyekhez finom fehér kenyeret és salátát szolgáltak fel.

– Befejezésül pedig olyan vermentino következik, amelyet még nem kóstoltál. Eddig friss, fiatal bort ittál, amelyet jéghidegre hűtenek. Most meg kell próbálnod a közeli rokonát, a *liquorosót*. Ez érettebb, édesebb, és nem hűtve fogyasztják.

– Azt hiszem, mára már túl sok alkoholt ittam.

A lánynál általában két pohár volt a határ, most viszont már az étkezéshez is elfogyasztottak

egy üveggel.

– Engedd el magad, Arlene! – mondta a férfi. – Nem akarlak leitatni, csak ezt a kellemes estét szeretném minél hosszabbra nyújtani.

– Azt hittem, már elegend van belőlem.

– Tévedsz.

Egyetlen szó volt csupán, a lányra mégis bódítóbban hatott, mint a bor. A gyertyaláng színes köröket rajzolt a szeme elé, az ereiben felforrt a vér.

– Nagyon sokat tudsz rólam...

– De nem mindent – dünnyögte a férfi. – Úgy sejtem, a legjobb része még hátravan.

– Én mindenesetre szinte semmit sem tudok rólad. Úgyhogy most te jössz. Mesélj magadról!

– Mire vagy kíváncsi?

– A legsötétebb titkaidra – felelte a lány incselkedő hangon, hogy leplezze a nyugtalanságát.

Mondd azt, hogy csalsz az adóbevallásodnál. Hogy köröz a rendőrség. Hogy priuszod van. Hogy jellemtelen szoknyavadász vagy... Bármit, ami észre térít engem! – gondolta.

Domenico sokáig nézett a szemébe, aztán letette a még érintetlen poharát. Felállt, és kinyújtotta a kezét a lány felé. A hangja rekedt volt, amikor megszólalt:

– Miért meséljek magamról, amikor a tettek minden szónál többet mondanak?

Mind a ketten hallgattak, miközben visszamentek a parkolóhoz, ahol a kabrió állt. Aztán követték az utat, amíg egy magányos, fenyőfákkal határolt részhez nem értek egy eldugott öböl felett, majd kéz a kézben lesétáltak a tengerpartra.

– Szeretnék a karomba zárni és megcsókolni. Most, itt, ahol csak a tenger és a csillagok lennének a tanúk – mondta Domenico csendesen.

– Miért?

– Mert kívánatosabbnak talállak, mint bármelyik nő, akivel valaha is találkoztam.

A férfi a karjába vonta Arlene-t, mire a lányt elárasztotta a Domenico testéből áradó meleg, és megnyugtatta az egyenletes szívverése. Mellette biztonságban érezte magát. Tudta, hogy a férfi semmit sem tenne, amivel megsebezne őt. Domenico magához szorította, és ő érezte az izgalmát.

A férfi csak nagy sokára hajtotta le a fejét, hogy Arlene szájára tapassza a száját. A lány éppen csak megérezte az ajka érintését, máris elveszett a vágyban, amely minden képzeletét felülmúlta, és még többért kiáltott. Mindenért, amit Domenico kész megadni neki.

Ajka magától szétnyílt, a nyelve ösztönös táncba kezdett a férfi nyelvével. És ez a tánc mintha további gyengédségek nyitánya, ígérete lett volna.

Domenico azonban felemelte a fejét, és hátrált egy lépést.

– Későre jár. Hazaviszlek – mondta.

A hirtelen jött hangulatváltozás összezavarta a lányt. *Nem gondolhatja komolyan! Hiszen a teste másodpercekkel korábban még egészen másról árulkodott...*

– Nem – suttogta Arlene, és Domenicóhoz simult. – Nem félek. Bízom benned. Nem kell abbahagynod...

– De igen – felelte a férfi szilárd hangon. – Azt kell tennem.

A lányt kétségbeesés fogta el. Csalódást okozott a férfinak. Túlságosan gyámoltalan és túl mohó volt. Megalázottan elfordult, hogy Domenico ne lássa a szemében csillogó könnyeket, és visszament a kocsihoz.

A férfi követte, és kinyitotta neki a jobb első ajtót. Szó nélkül Arlene lehajtott fejére tekerte a fehér selyemkendőt, aztán beszállt a vezetőülésre.

Az út Algherótól a kis faluig, ahol a lány megszállt, egyszerre volt rövid és kíméletlenül hosszú. Domenico közvetlenül a szálloda előtt állt meg a kocsival.

– Köszönöm a csodás napot – szólt hátra Arlene a válla fölött, miközben kiszállt. – A segítségedet is nagyon szépen köszönöm. Viszlát!

A férfi egy szót sem szólt, amióta elindultak a tengerpartról. Most megtörte a csendet:

– Holnap...

Ez az egy szó elég volt ahhoz, hogy Arlene megdermedjen, és felhagyjon a meneküléssel. Ahhoz azonban nem volt bátorsága, hogy Domenicóra nézzen. Levegőt venni sem mert, és reménykedni sem.

– Mi lesz holnap?

– Vegyél ki szabadnapot! Tölts egy kis időt a barátnőddel. A héten alig láttad.

Arlene csalódottsága még nagyobb lett. *Te viszont túl sok időt töltöttél velem, és egy perccel sem akarsz többet. Miért nem mondod ki, Domenico, amit valójában gondolsz?* – futott át a fején a kérdés.

Mielőtt azonban megszólalhatott volna, a férfi folytatta:

– Este majd érted megyek. Nyolckor. Elviszlek vacsorázni. Egy másik helyre, nem oda, ahol ma ettünk.

A kocsis hátsó lámpái már rég eltűntek a sötétben, amikor Arlene még mindig mozdulatlanul állt a szálloda előtt. Sejtelve sem volt, mit jelenthetett Domenico utolsó megjegyzése. De nem is fontos, gondolta. Csak az számított, hogy köztük még nincs vége mindennek.

Domenico beviharzott a villába, töltött magának egy grappát, aztán járkálni kezdett a nappaliban. Közben a pokolba kívánta magát, amiért ilyen ostobán viselkedett. Hiba volt, hogy megcsókolta Arlene-t. Az lenne a legjobb, ha többé nem találkozna vele.

Visszaúton a szállodához újra meg újra elmondta ezt magának. Okos férfi nem kezd olyan nővel, akik nem ismerik a játékszabályokat. Arlene pedig nem ismeri, ez abban a pillanatban nyilvánvalóvá vált számára, amelyben a szájára tapasztotta a száját. Meglepte, hogy a lány egyetlen csókkal szenvedélyt tudott ébresztetni benne. Szeretkezni akart Arlene-nel ott helyben, a strandon, és a lány biztosan nem utasította volna vissza. *Bízom benned. Nem kell abbahagynod.* Ezt mondta, és a hangjában sóvár vágó volt.

A bizalom említése azonban felébresztette Domenico lelkiismeretét. Hogyan bízhat az emberek jószágában egy huszoneves nő, akinek gyerekkorában csakis elutasításban volt része?

Itt van a kutya elásva, gondolta Domenico. Nem akarta, hogy ő legyen az, aki újra visszautasítja a lányt. Bármennyire kívánja is, nem fog lefeküdni Arlene-nel. Nem, mert nem akarja összetörni a szívét. Arlene számára a testi kapcsolat szerelmet és házasságot jelent, arra pedig ő nem kapható. Ezért az lesz a legjobb, ha eleve elejét veszi a szívfájdalmaknak. Ha itt és most véget vet ennek az ügynek.

Domenico tudta, mit kellett volna mondania: *Örülök, hogy megismertelek, Arlene, de már mindenre megtanítottalak, amire tudlak. Élvezd a nyaralásod hátralévő részét! Sok szerencsét, és isten veled!*

Ez barátságos lett volna, de végérvényes, világos és egyértelmű.

Arlene azonban megelőzte a búcsúzással. Ő pedig anélkül, hogy akár csak futó gondolatot is vesztegetett volna az elkerülhetetlen következményekre, újabb vacsorára hívta meg a lányt. Kettesben azonban semmiképpen sem találkozhatnak. A gyertyafény és a bor veszélyes kombináció. Ha még zene, csillagfény és édeskedves társul hozzá, az egyenes út a lelkifurdaláshoz. Ha nem mindjárt az érzelmi katasztrófához...

– Elhozod vacsorára?

– Hozzánk?

Domenico bejelentése hangos izgatottságot váltott ki másnap a családjában.

– Nincs ebben semmi – figyelmeztette a férfi az édesanyját és a húgait. – Semmi komoly. Arlene a saját szőlőbirtokát fogja vezetni, ez minden. Minél többet beszélget olyanokkal, akiknek a borászat az élete, annál többet tanulhat.

– Mindent értünk – fuvolázták kórusban a család nőtagjai, de szavaikat meghazudtolta a hangjukból kicsendülő öröm. – Csak jóbarátként akarsz viselkedni. Semmi másról nincs szó.

Domenico tudta, hogy hiába fáradna, senki sem hinne neki. Ő azonban be fogja bizonyítani nekik, hogy tévednek. Gondja lesz rá, hogy a helyzet teljességgel ártalmatlan legyen. Barátságos, de személytelen. Kellemes, de nem túlzottan családias. Másként fogalmazva: úgy fog bánni Arlene-nel, mint egy régi diáktárssal.

Domenico kicsivel korábban érkezett, és már a szálloda előcsarnokában várt, amikor Arlene kilépett a liftből. Előző nap a türkizszínű nyári ruhájában elbűvölő látványt nyújtott, ma viszont a klasszikusan elegáns oldalát mutatta meg. A haját selyemszalaggal fogta össze, egyenes szabású, térdig érő, sötétzöld szoknyát viselt, hozzáillő, alacsony sarkú szandált, egyszerű, hosszú ujjú fehér blúzt és gyöngyös fülbevalót.

– Ezt elfelejtettem visszaadni neked – mondta, és átnyújtotta a selyemkendőt, amelyet Domenico neki vett.

Ő pedig lehajolt, hogy arcon csókolja a lányt.

Hiba volt. Arlene parfümjé a tavasszal Szardínián nyíló vad ibolyákra emlékeztette, a bőre simasága pedig kis híján megingatta az elhatározását, hogy távolságtartóan viselkedjen.

– A kendő a tiéd, Arlene – mondta.

A lány összerezzent Domenico érintésétől.

– Ezúttal hová viszel? – kérdezte.

– Vacsorázni a családomhoz.

– A családomhoz? – kérdezett vissza Arlene ijedten.

– Pontosan. A bácsikámmal és a húgaimmal már találkoztál. Ma este a többiekkel is fogsz.

Vagyis a szüleimmal, a sógoraimmal, az unokahúgaimmal, de a kutyákkal és a macskákkal is. Mindenkit összetrombitáltam, akit csak tudtam, gondolta Domenico.

– Értem – mondta Arlene tűnődve. – De miért?

Domenico nem számított erre a kérdésre. Tudta, hogy olyan választ kell kitalálnia, amely nem vezethet félreértéshez, és nem is sértő.

– Mert... egy országot és a lakóit úgy lehet igazán megismerni, ha egy helybeli család meghívja magához az embert. A szállodákkal sincs semmi baj, de nem adnak hiteles képet egy nép kultúrájáról.

Az utcai lámpák fényében Domenico látta, hogy Arlene összeráncolja a homlokát.

– Szerintem valójában azt akarod mondani, hogy sajnálsz. Én viszont nem szorulok rá a sajnálatodra.

Dio! Elfelejtettem, hogy ez a lány nemcsak szép, de éles szemű és jó megfigyelő is, gondolta Domenico.

– Az érzések között, amelyeket ébresztesz bennem, nem szerepel a sajnálat. Ha ezt a benyomást keltettem benned, rosszul választottam meg a szavaimat. Hadd fogalmazzak úgy: azért szeretném, hogy a családommal tölts egy estét, mert úgy gondolom, élvezni fogod. Ők mindenesetre örömmel várnak.

– Miért?

– Tudod, hogy ezt már másodszor kérdezed?

Arlene megrántotta a vállát.

– Kérlek, válaszolj a kérdésekre!

Ennyit a könnyed lazaságról...

– Azért, mert kedvellek – felelte Domenico. – Nagyon kedvellek. Csodálom az eszedet és az eltökéltségedet. Csak néhány napja ismerkedtünk meg, mégis úgy gondolom, hogy barátok vagyunk. Ilyen egyszerű. Mi, szardíniaiak, vendégszeretők vagyunk. Meghívjuk magunkhoz a barátainkat. Olyan nehéz ezt megérteni?

– Nem – felelte Arlene csendesen. Domenico azonnal megbánta, hogy keményen beszélt a lánnyal. – Túl érzékeny vagyok, ne haragudj – tette hozzá Arlene. – Mindig ez történik, amikor elbizonytalanodom. És be kell vallanom, nem igazán érzem jól magam a gondolatra, hogy el akarsz vinni a családomhoz.

– Ne aggódj! Nem lesz nehéz meghódítanod a szívüket.

Ahogy te is meghódítanád az enyémet, ha engedném, gondolta Arlene.

Kijózanító gondolat volt, és inkább megtartotta magának.

– Ez a szüleim háza – mondta Domenico, miközben ráfordult a kocsifelhajtóra. Az oszlopos tornác jómódról és ízlésről árulkodott. – A húgaim házai is egészen közel vannak ide. Az enyém is, de azt